

[Oluf Pedersen.]

Tilslutning til at faa Spørgsmaalet ud til Afgørelse uden om det partipolitiske Spil. Selv om man her kan sige, at i Folketinget kan et Forslag som det foreliggende gennemføres med alle Stemmer mod Retsforbundets, forudsat at de Konservative og Kommunisterne, der jo begge vil have mere, afholder sig fra at stemme, saa er der for mig ingen Tvivl om, at hvis man sendte det Spørgsmaal ud til Folkeafstemning, om det danske Folk ønskede et krigsmæssigt Forsvar, vilde det store Flertal af den danske Befolkning, som er saa nøgternt indstillet, vende sig derimod. Man forstaa udmærket, at et Forsvar efter konservativt Mønster i og for sig er den eneste reelle Gennemførelse af Forsvarstanken, men en saadan Gennemførelse er at vove sig ud i de rene Fantasterier, hvor det er meget vanskeligt at faa fornuftige Folk med. Og selv om man fulgte de Konservative, selv om man bragte alle de Ofre, opfyldte de Ønsker, selv om man vilde gaa ind for Midler, som man fra den Side kræver, saa vilde alligevel Resultatet være, at Danmark ikke i ringeste Grad var sikret mod at blive blandet ind i Krigen. Det er umuligt, selv om man vilde bringe de største Ofre, at beskytte København over for Luftangreb, og man indrømmer jo selv fra konservativ Side, at naar man ikke kan beskytte København, saa er i Virkeligheden det hele tabt. Det vil sige, at selv de Konservative, som prøver paa, om de ikke kan redde sig en lille Smule ved en Agitation paa dette Spørgsmaal, dybest inde maa erkende, at Danmarks Sikkerhed ikke kan grundes paa militære Midler, men at Danmarks Sikkerhed maa begrundes paa, at vi fører en fornuftig Udenrigspolitik, at vi fører en fornuftig Handelspolitik, at vi prøver paa at faa Retten sat i Magtens Sted.

Aksel Larsen: Maa jeg bemærke til Udenrigsministerens Redegørelse — som jeg for saa vidt takker for, som det er første Gang, tror jeg, vi overhovedet har faaet en saadan, naar der var stillet saadanne Spørgsmaal til Regeringen —, at den skulde jeg have umaadelig Tillid til og være overordentlig glad ved, hvis jeg ikke paa afgørende Punkter vidste det modsatte af, hvad Ministeren forklarede.

Til Ministerens Udtalelse om, at Danmark maa føre en Udenrigspolitik med ligeligt Hensyn til alle Sider, vil jeg sige, at den Slags Ting kan jo gøres formelt, og de kan gøres reelt. Jeg tror nu alligevel, at en Udenrigspolitik, som satte sig til

Maal at være med til at bevare Freden og samtidig opnaaede at skaffe størst mulig Sikkerhed for vort eget Land mod krigerske Forviklinger, vilde være nok saa rigtig som blot at sige stereotyp: en til alle Sider ligelig betonet Udenrigspolitik. Ganske vist har Ministeren her en Tilslutning — jeg ved ikke for hvem mest smigrende — fra det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, der gaar saa vidt, at han betegner mig som værende Agent for andre. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener dermed. Jeg lover, at jeg skal ikke mistænke det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen for at blive brugt som Agent for andre, for Folk, der ansætter Agenter, stiller ganske sikkert visse Krav til dem om Brugbarhed.

Socialdemokraternes Ordfører, det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen, siger, at Socialdemokratiet har ikke skiftet Standpunkt; det har han sagt allerede, da han mindede om Aalborg-Kongressen. Nu kan man smile ad den Slags Argumenter, for var der noget, Aalborg-Kongressen ikke gjorde, var det at tage et klart og aabent Standpunkt til Militærspørgsmaalet, den lod i taagede Vendinger Afrustningstanken falde, det var alt, men den sagde intet som helst positivt om, hvad der skulde sættes i Stedet for. Aalborg-Kongressen duer altsaa ikke der. Dertil kommer, at det ærede Medlem i sin Tale saavel efter Fortrykket som efter Referatet i Dag i „Social-Demokraten“ sagde: Vi hævder, at Socialdemokraterne stadig staar paa Afrustningsstandpunktet, men paa Grund af Forholdenes Udvikling har vi midlertidig forladt det. Saa har man altsaa ikke skiftet Standpunkt, hvis man stadig staar paa det, som jeg sagde før, lige saa taabelige som antimarksiske Standpunkt. Det ærede Medlem har endvidere i sin første Tale i Gaar sagt, at Socialdemokratiet aldrig har været af den Anskuelse, at et Land kunde undvære militære Magtmidler. Jeg har paavist, at Socialdemokratiet har været af den Anskuelse, og hvis det nu mener, at militære Magtmidler er en Nødvendighed, saa har det altsaa skiftet Standpunkt. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem vilde inlde sig i den Diskussion; det var ogsaa, som jeg sagde, da jeg havde Ordet i Formiddags, for saa vidt overflødig. Og saa synes jeg, de Herrer skulde tie stille.

Forsvarsministeren nægtede at tage mig alvorlig, naar jeg kræver Demokratisering af Hæren, og kom i den Forbindelse med en hel Del Bemærkninger om, at han vilde garantere for, at hvis jeg faar med Hæren at gøre, bliver der ikke noget Demokrati. Jeg synes, Ministeren kan spare sig at ga-